

WILLY VLAUTIN

Laat me
niet vallen

ROMAN

Vertaald door
Dirk-Jan Arensman

MEULENHOF

Horace Hopper deed zijn ogen open en keek op de klok: vijf uur 's morgens. De eerste gedachte die die ochtend in hem opkwam was aan zijn moeder, die hij bijna drie jaar niet had gezien. Daarna bedacht hij dat hij over iets meer dan een week in zijn eentje in een bus naar Tucson zou zitten. Nog geen minuut wakker en nu al lag er een steen op zijn maag.

Hij stond op, trok een spijkerbroek, een geruit westernoverhemd met lange mouwen en zijn laarzen aan, en probeerde zichzelf vervolgens wakker te krijgen. Hij dronk een glas water en staarde naar de foto's van bokkers die hij met plakband aan de wand van de caravan had opgehangen.

De uitgeknipte foto's kwamen uit nummers van *Ring Magazine* en de bokkers waren Mexicaans. De grootste foto was van een partij tussen Israel Vázquez en Rafael Márquez. Hij was gemaakt in de derde ronde van hun vierde onderlinge gevecht, op het moment dat Vázquez Márquez raakte met een genadeloze linkse hoek. Rechts van die foto hing de broer van Rafael Márquez, de geweldenaar Juan Manuel Márquez, en links van hem de legendarische Julio César Chávez, met een sombrero op. Daaronder hing een foto van zijn favoriete bokser, Érik Morales. Links van Morales hing Juan Díaz en op die foto had Horace met een zwarte viltstift 'De Geleerde' geschreven. Naast 'De Geleerde' hing Antonio Margarito. Een zwarte viltstift had zijn gezicht doorgekrast. 'De Valsspeler'.

Hij griste een versleten en gerafeld notitieboekje van een plank naast het bed en sloeg het open. Op de eerste bladzijde stond handgeschreven met blauwe pen 'Logboek van nachtmerries'. Hij bladerde een stuk of vijf, zes pagina's door, tot hij was aanbeland bij 'Achtergelaten worden in Tonopah'. Daaronder stonden tweeëndertig streepjes. Hij voegde er eentje aan toe, waarmee het er drieëndertig waren. Vervolgens bladerde hij door naar de laatste pagina's en onder aan een bijna volle noteerde hij de datum en schreef hij hetzelfde op dat hij de dag daarvoor en de dag dáárvoor ook al had opgeschreven: 'Ik ga iemand worden.'

Hij zette een fluitketel op het propaanfornuis, maakte oploskoffie en roerei van vier eieren en nam alles mee naar buiten om in het diepe blauw van de dageraad aan een picknicktafeltje te gaan zitten eten. De wit-met-oranje Prowler-caravan uit 1983 waarin hij woonde stond op een heuvel met uitzicht op de tachtig hectare van de Little Reese Ranch, een meter of honderd achter de hoofdgebouwen. Er stond een luifel met een tinnen dak voor de caravan, met daaronder een fiets, de picknicktafel, een barbecue en een tuinstoel. Ernaast stond een aftandse vierdeurs Saturn met een lekke band geparkeerd. Hij was na zijn eindexamen van het grote huis hierheen verhuisd, omdat meneer Reese dacht dat Horace misschien wel zijn eigen stekje wilde hebben waar hij zo laat kon opblijven als hij wilde, zijn muziek zo hard kon draaien als hij wilde en iedereen mee naar toe kon nemen die hij wilde. Een vrijgezellenhok.

Onder hem, aan de voet van de heuvel, zag Horace geen lichten branden in het huis; daarachter geen lichten in de lammerstal en maar een heel flauw schijnsel vanuit de hoofdschuur. Hij at zijn ontbijt op, waste af, maakte een lunchpakket van op elkaar gestapelde plakjes boterhamworst en kaas en vulde twee waterflessen. Hij stopte de lunch in zijn rugzak, samen met een extra overhemd, een paar sokken, zijn cd-speler en *The Great*

Southern Trendkill van Pantera, *Sever the Wicked Hand* van Crowbar en *Show No Mercy* van Slayer. Hij pakte zijn jas en slaapzak en liep de heuvel af.

Horace was eenentwintig, een meter zeventig lang en hij woog een kleine zevenenvijftig kilo. Hij was half blank en half Paiute, met lang zwart haar dat tot over zijn schouders viel. Zijn ogen waren donkerbruin, hij had een lange, smalle neus en hoefde zich zelfs op zijn leeftijd maar zelden te scheren. Onder zijn overhemd zat op zijn linkerbiceps een tatoeage. Er stond in rode inkt 'Slayer' en daaronder in zwarte inkt 'Hell Awaits'. Daar weer vlak onder: een zwarte schedel met horentjes en twee rode ogen.

Terwijl hij daar in het vroege ochtendlicht liep, keek hij voorbij de ranch en de hooivelden naar de kale woestijnvloer van Ralston Valley – saliestruiken, plukjes prairiegras, af en toe een vogel of een konijn en een paar verspreide, eenzame pinyondennen. De Little Reese Ranch stond een kilometer of vijftien van de dichtstbijzijnde bureu vandaan, vijfenveertig kilometer van een geasfalteerde weg en negentig kilometer van het dichtstbijzijnde dorp, Tonopah.

In de schuur zag Horace de oude man tegen de werkbank geleund op een geel schrijfblok staan schrijven. Naast hem stond een metalen wandelstok en opgekruld aan zijn voeten lag een gepensioneerde zwart-witte bordercollie, Little Lana.

'Goedemorgen, meneer Reese,' zei Horace toen hij binnenkwam.

'Morge,' antwoordde de oude man, die zijn ogen op het gele schrijfblok gericht hield. 'De proviand ligt op de veranda te wachten en ik heb een kop koffie voor je meegenomen. Die staat op de boormachine.'

Horace liep ernaartoe.

'Ben je er zo'n beetje klaar voor?'

‘Ik geloof het wel,’ zei Horace.

‘Welke paarden heb je besloten mee te nemen?’

‘Boss en Honey.’

Meneer Reese hield op met schrijven en keek Horace’ kant op. ‘Weet je, ik heb na zitten denken over Boss. Je hebt een hoop goed werk met hem gedaan. Ik had nooit verwacht dat hij het zou redden.’

‘Hij heeft altijd een braaf paard willen zijn,’ zei Horace. ‘Hij wist alleen niet precies hoe dat moest.’

‘Ik zag het in elk geval niet.’

‘Dat had u nog wel gedaan. Ik was gewoon degene die met hem werkte.’

Meneer Reese knikte en ging verder met schrijven. Hij was tweeënzeventig, slank, ruim een meter tweeëntachtig lang, met kort, dun grijs haar. Hij droeg een verschoten spijkerbroek, een lichtblauw western werkoverhemd en verweerde cowboylaarzen. Hij pakte een Engels-Spaans woordenboek, bladerde tot hij het woord had gevonden dat hij nodig had en schreef het op zijn gele schrijfblok.

Horace dronk zijn koffie, haalde vervolgens twee touwhalsters uit de zadelkamer en liep naar de kraal. Hij halsterde eerst Boss en daarna Honey, leidde ze allebei de stal uit en bond ze vast aan een reling ervoor. Hij borstelde en zadelde Boss op, deed Honey zadeltassen om, droeg vervolgens de proviand van het huis naar de truck en legde die erin. Daarna wachtte hij terwijl meneer Reese aan zijn brief bleef werken. Toen die klaar was, pakte de oude man de brief, een telefoonkaart en drie gefotokopieerde delen van een landkaart, vouwde die op en stopte ze in een envelop, die hij dichtplakte. Hij adresseerde hem aan ‘Pedro’ en gaf hem aan Horace.

‘Ik weet dat ik dit allemaal al heb gezegd, maar vind je het erg als ik het nog één keer doorneem?’

‘Vind ik niet erg,’ zei Horace.

De oude man schraapte zijn keel. ‘Goed. We weten allebei dat Pedro Engels verstaat. Als het hem zo uitkomt, doet hij alsof het niet zo is, maar hij verstaat het wel. Deze brief is in het Spaans, omdat ik wil dat alles duidelijk is. Ik wil geen misverstanden. Het voornaamste is dat jij kijkt of Pedro het een beetje volhoudt en hoe Víctor bevalt. Je was weg om voor Harrington te werken toen Víctor hier kwam en sindsdien heb je maar één keer spullen afgeleverd. Feit is dat we allebei weinig van hem weten. En denk eraan dat zijn Spaans rudimentair is en dat hij helemaal geen Engels spreekt. De enige taal die hij zeker beheerst is Peruviaans. Quechua heet die taal. Ik kan er geen touw aan vastknopen als hij het spreekt. Ik heb een Quechua-Engels-woordenboek besteld, maar dat is er nog niet. Dus laat Pedro maar voor je tolken. Hij beheerst die taal. Vraag Víctor hoe het hem hier bevalt, hoe het bevalt om schaapherder te zijn. Vraag hem of hij denkt dat hij een eigen kudde aankan en neem Pedro vervolgens apart om hem te vragen of hij denkt dat Víctor genoeg vorderingen maakt om dat te kunnen. Het is de bedoeling dat ik volgende week weer met Conklin overleg. Als ik weet hoe het met Víctor gaat, zal dat me helpen bij m’n beslissing of ik wil uitbreiden. Als ik die deal sluit en de twaalfhonderd schapen van Conklin koop, zal ik nog een fulltime herder nodig hebben.’

‘Oké,’ zei Horace.

‘In die envelop zit een prepaid telefoonkaart met vijftig dollar erop. Let erop dat Pedro zijn mobiel nog steeds oplaadt. De laatste keer dat ik hem zag, zei hij dat hij problemen had met zijn zonnelader, maar toen ik het probeerde deed-ie het prima. Hij zit daar nu vier maanden. Vorig jaar rond deze tijd begon hij problemen te krijgen. Het zou nu beter moeten gaan, omdat Víctor familie van hem is en bij hem is geweest, maar check evengoed maar of hij zich scheert, hoe het kamp eruitziet en hoe het met de honden gaat.’

‘Het was behoorlijk moeilijk om hem zo te zien, de vorige keer,’ zei Horace.

De oude man knikte. ‘Daar denk ik ook steeds aan. Ik heb me elke dag zorgen om hem gemaakt, maar hij zei dat hij er klaar voor was om weer aan het werk te gaan. Hij zei dat hij hulp had gezocht, dus we zullen wel zien.’

Horace knikte. ‘Gaat het wat beter met uw rug, vanmorgen?’

De oude man haalde zijn schouders op. ‘Maak je om mij maar geen zorgen. Kijk jij maar gewoon of alles daarboven in orde is. En wees voorzichtig. Volgens de weerberichten wordt het dik vijfendertig graden, dus denk eraan dat je genoeg vocht binnenkrijgt en bij de kreek stopt voor de paarden.’

‘Weet ik,’ zei Horace, en hij glimlachte.

Meneer Reese stootte een lachje uit. ‘Sorry. Hoe ouder ik word, hoe vaker ik alles kennelijk twee keer moet zeggen.’

*

Boss en Honey wiegden over de grindweg heen en weer in de paardentrailer en de zon begon aan zijn opgang boven de Monitor Range. Zo ver als Horace kon kijken was er niets om hem heen dan woestijnsalie, heuvels en lucht. Hij propte een pluk Copenhagen-pruimtabak achter zijn lip, zocht de radiozenders af en reed een kilometer of vijftig voordat hij op een ongemarkeerde zandweg naar het oosten afsloeg, naar de voet van de heuvels. De weg werd slechter en hij stopte, vergrendelde de voornaven en zette de oude truck in vierwielaandrijving. Hij reed voorzichtig over weggespoelde weggedelen en om rotsen heen, tot hij de vervallen mijn bereikte, waar hij aan de voet van een smal ravijn parkeerde. Aan de overkant van de weg zag hij een reeks eenpersoonsmijntjes en een gekantelde caravan. Verderop lag de hoofdmijn, waar het puin van oude gebouwen

naast een gat lag dat was volgestort met verroeste mijnbouw-
werktuigen en een paardentrailer zonder banden.

Hij haalde een gelamineerd briefje uit het dashboardkastje van de truck – ‘Deze truck is eigendom van de Reese Ranch. Niet vernielen a.u.b.! We zijn een gezinsbedrijf!’ – en schoof het onder de ruitenwisser. Hij deed de truck op slot, zette een cowboyhoed met brede rand op, maakte de stoffige paardentrailer open en laadde de paarden uit.

Hij trok beide singels aan, laadde de proviand op Honey, besteeg Boss en begon te rijden. De mijnweg vernauwde zich tot een pad en het ravijn begon op te lopen. Er doken met grotere regelmaat pinyondennen en berken op en het gesijpel van de kreek langs het pad zwol aan tot een constante stroom. Hij hield de teugels en de lange lijn in zijn linkerhand, en in zijn rechterhand een handtrainer. Hij kneep er honderd keer in en bracht hem dan naar zijn linkerhand. De handtrainer ging onder het rijden telkens van de ene naar de andere hand. Hij probeerde er niet aan te denken dat dit de laatste keer zou zijn dat hij deze trip maakte, maar hij kon er niks aan doen en hij kreeg een verdrietig gevoel.

‘Ik zal jullie niet vergeten, jongens,’ zei hij tegen de paarden. ‘Ik zal jullie elke dag missen, maar ik kom terug. Ik zal anders zijn als ik terug ben, maar ik zal er zijn en ik zal zorgen dat er goed voor jullie gezorgd wordt. Maak je maar niet te veel zorgen, oké?’

*

Halverwege de dag was hij tot tweeëntwintighonderd meter hoogte geklommen. Boss baande zich traag en met zekere tred een weg over het rotsachtige pad en Honey volgde futloos tot ze het ravijn verlieten en een plateau bereikten, waar een grote

komvormige weide verscheen. De bergen om hen heen waren meer dan vijfendertighonderd meter hoog. In de verte kon Horace de kudde onderscheiden, de elfhonderd schapen, en hij hoorde de vage geluiden van geblaas en het blaffen van de honden. Hij leidde de paarden naar de kreek, liet ze drinken en reed verder.

Hij zag Tiny het eerst, een bruin-met-witte bordercollie. Hij floot naar haar en steeg van Boss af. Het stompje van Tiny's staart kwispelde opgewonden terwijl ze naar hem toe kwam. Hij controleerde haar poten op snijwonden. Met een zakmes haalde hij twee vervilte stukken vacht van haar achterhand en hij haalde zijn handen vervolgens door haar vacht op zoek naar teken, maar vond er geen. Hij deed haar een nieuwe vlooienband om en ze leidden de paarden samen naar een blauwe tarp in een espenbosje aan de rand van de weide.

De ezel van meneer Reese, Myrtle, stond vastgebonden aan een hoge lijn tussen twee bomen op het weidegras en de herder, Pedro, lag op zijn rug op zijn matje bij het kampvuur te slapen. Het gras rondom hem was platgedrukt en boven hem trilden de espen in de wind. Naast zijn bed stonden een drieliterfles water en een paar leren laarzen. De kookpannen waren schoon en stonden op een groen Coleman-fornuis, een geweer stond tegen een boom geleund. Twee overhemden en een paar sokken hingen aan een provisorische waslijn en verderop, bijna uit het zicht, hing het karkas van een lam in een wildzak aan een stevige tak.

'Maak hem maar wakker, Tiny,' zei Horace zachtjes tegen de hond. 'Ga Pedro halen.' De hond liep naar de slapende man en likte zijn gezicht. Pedro slaakte een kreet en ging geschrokken zitten.

'*Hola, Pedro,*' zei Horace, en hij lachte. Tiny rende naar hem terug en verstopte zich achter zijn benen.

Pedro was gladgeschoren en glimlachte een mond vol zilver en ontbrekende tanden bloot. Het was een kleine man met een donkere huid, een buikje en dunner wordend bruin haar. Zijn broek zakte af toen hij opstond. Hij had geen ondergoed aan. Hij trok zijn broek op, knoopte die dicht en sjoerde zijn riem aan. Hij deed zijn sokken en laarzen aan.

'Meneer Reese heeft nog steeds last van zijn rug, dus ben ik er weer. Hoe is het gegaan?'

Pedro haalde zijn schouders op.

'Waar is Víctor?'

'Víctor es weg.' Hij zuchtte, en schudde zijn hoofd.

'Weg?' vroeg Horace.

'Sí.'

'Weg waarheen?'

Pedro haalde opnieuw zijn schouders op en wees naar de bergen.

'Is hij alleen nu even weg, of voorgoed weg?'

'Loco,' zei Pedro.

'Loco? Hoe bedoel je?'

Pedro haalde zijn schouders op. 'Víctor hij pakt geweer en richt op mij. Zegt hij vermoordt me als ik hem niet weghaal uit *las montañas*.' Hij keek naar de grond en schopte met zijn laars in het stof.

'En wat gebeurde er daarna?'

'Ik pakte het geweer af,' zei Pedro, en hij glimlachte. 'De volgende *mañana*, Víctor no aquí.'

'Hoe lang geleden was dat?'

Hij stak zijn hand op en liet twee vingers zien.

'Dos días?' zei Horace.

Pedro knikte.

Wally, een zwart-witte bordercollie van acht, kwam het kamp in. Horace riep hem, bekeek zijn poten en controleerde

hem op teken. Hij sneed vier klitten uit zijn vacht en deed hem een nieuwe vlooienband om.

‘Waar is Little Roy?’

Pedro schudde zijn hoofd. ‘*Con Víctor.*’

‘Is Little Roy met Víctor mee?’

Pedro knikte.

‘*Dónde es Víctor?*’

Pedro wees opnieuw naar de bergen achter hem. ‘Ik tegen hem zeggen hier geen grote stad, maar hij gaat om stad te zoeken. Hij niet houden van *las ovejas*. *Víctor es deprimido.*’

‘Hoe gaat het met Jip en Whitey?’

‘*Bueno... Con las ovejas.*’

Horace keek uit over de weide en zag de twee Anatolische herdershonden, midden in de kudde verstopt. Hij keek weer naar Pedro en vervolgens langs hem heen naar het karkas achter het kamp. ‘En hoe zit het met dat lam?’

Pedro keek ernaar en keek Horace toen aan. ‘Víctor het twee dagen geleden gedood. Wij ruzie. Ik zeg nee.’

‘Heeft Víctor het gedood?’

‘*Sí,*’ zei Pedro.

Horace haalde de envelop uit zijn rugzak en gaf hem aan Pedro. ‘Dit zijn de instructies van meneer Reese en een nieuwe telefoonkaart. Laten we eerst de spullen van Honey laden, dan kun je daarna de brief lezen, oké?’

Pedro knikte en ze haalden de voorraden van de merrie af. Horace zadelde Boss af en leidde de twee paarden naar de weide om te eten. Hij hield hun halsterteugels vast, at zijn eigen lunch op en keek toe hoe de kudde op een kluitje stond en van het hoge weidegras at. Vervolgens bond hij Honey aan een hoge lijn vast, zadelde Boss weer en liep naar Pedro toe, die op zijn slaapzak de brief zat door te lezen.

‘Waar heb je Víctor voor het laatst gezien?’